

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

50. ČÍSLO / XXV. ROČNÍK

14 Kč • 0,70 €

17. PROSINCE 2017

Z obsahu:

Mše svatá zpřítomňuje
Kristovo velikonoční
tajemství

Katecheze
Svatého otce Františka
při generální audienci
22. listopadu 2017
- strana 2 -

Sv. Františka Xaverie
Cabriniová
Libor Rösner
- strana 4 -

Příprava na Vánoce
P. Štefan Ištvanik CSsR
- strana 6 -

Zemřela zakladatelka
České maltézske pomoci
Daisy Waldsteinová-
-Wartenbergová
- strana 8 -

Ani oko nevidělo... (7)
F. J. Boudreaux SJ
- strana 9 -

„Život je láska
a láska je posvěcení“
Agnieszka Bystrzanowska
- strana 10 -

Suma o darech
svatého Josefa (93)
- strana 13 -

*Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek,
aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. (Jan 1,6-7)*

Mše svatá zpřítomňuje Kristovo velikonoční tajemství (Gal 2,19-21)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
22. listopadu 2017 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezích o mši svaté a můžeme si položit otázku: Co je podstatou mše? Mše je památkou Kristova velikonočního tajemství. Umožňuje nám podílet se na jeho vítězství nad smrtí a hříchem, dává plný smysl našemu životu.

K pochopení hodnoty mše je proto nejprve třeba chápat biblický význam „památky“. Ta „není pouze vzpomínka na minulou události, nýbrž [...] jistým způsobem je zpřítomňuje a aktualizuje. Právě tak chápe Izrael své osvobození z Egypta: kdykoliv se slaví Velikonoce, události exodu (odchodu z Egypta) se zpřítomňu-

jí ve vědomí věřících, aby s nimi srovnali svůj život.“ (*Katechismus katolické církve*, 1363) Ježíš Kristus svým umučením a smrtí, vzkříšením a nanebevstoupením dovršil Paschu. A mše je památkou jeho Paschy, jeho „exodu“, který uskutečnil pro nás, aby nám umožnil vyjít z otroctví a uvedl nás do zaslíbené země věčného života. Není to tedy pouhá vzpomínka, nikoli. Je to víc, zpřítomňuje to, k čemu došlo před dvaceti stoletími.

Eucharistie nás vždycky vede na vrchol spásonosného Božího činu: Pán Ježíš, který se kvůli nám stal lamaným chlebem, nás zahrnuje veškerým svým milosrdenstvím a láskou, jako to učinil

na kříži, aby tak obnovil naše srdce, naše bytí a náš způsob vztahování se k Němu a k bratřím. Druhý vatikánský koncil říká: „Kdykoli se slaví na oltáři obět kříže, v níž »byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus« (1 Kor 5,7), uskutečňuje se dílo našeho vykoupení.“ (*Lumen gentium*, 3)

Každé slavení Eucharistie je paprskem onoho nezapadajícího slunce, kterým je zmrtvýchvstalý Ježíš. Účastnit se mše, zejména v neděli, znamená mít podíl na vítězství Vzkříšeného, být osvíceni jeho světlem a prostoupeni jeho žářem. Slavením Eucharistie nám Duch Svatý dává účast na božském životě, který je schopen proměnit celou naši smrtelnou bytost. A Pán Ježíš ve svém přechodu ze smrti do života, z času do věčnosti přitahuje také nás, abychom spolu s Ním konali Paschu. Ve mši se koná Pascha. Ve mši jsme se zabíjeli a vzkříšeným Ježíšem, který nás

Pokračování na str. 5

Život je láska a láska je posvěcení. Slova velkého architekta Antonia Gaudího (str. 10-12) jsou výborným mottem pro týden, do něhož právě vstupujeme. Je to týden intenzivní duchovní přípravy na oslavu narození našeho Spasitele, datovaný od 17. do 24. prosince. Také liturgické texty tyto dny vyzdvihují, každý den má v misálu své vlastní modlitby. Proč tedy o tom mluvíme? Vždyť je to tak jasné...

A přece - přiznejme si: před Vánocemi připravujeme všechno možné, žel často zapomínáme na přípravu ve své duši. Co však znamená konat duchovní přípravu na Vánoce, na oslavu narození Božího Syna? P. Štefan Ištvaník CSsR to vystihuje ve stručnosti takto: Je třeba obnovit v sobě víru podle vzoru Panny Marie. (str. 6-8) Rozvedeno: Máme uvěřit v Boží lásku, která přišla na náš svět v Ježíši Kristu. A nejen to! Musíme věřit nejen v Boha, ale také Bohu - jako Maria. A jak bylo zmíněno v editoriale minulého čísla Světla, musíme také mít svoje srdce čistá - proto, aby v nich mohl přebývat Trojjediný Bůh, který je pramenem každé pravé lásky a věčného štěstí. Jen tak bude možné načerpat

Editorial

v hojnosti z pokladnice milostí, jež se nám při každoroční oslavě Spasitelova narození otevírá! Nenechajme se zmást: Bůh je štědrý ke všem, i k těm nejtěžším hříšníkům; avšak komu dal mnoho - víru -, po tom více vyžaduje, čili si žádá i řádnou „duchovní předvánoční práci“, aby pak mohl přidat ještě k tomu, co věřící člověk už má. A to je posilující a pomáhající duchovní dar na cestu ke spáse, na jejímž konci je účast na nebeské slávě Boží.

Nejen tedy čas Vánoc, ale i celá naše adventní příprava, a v tomto týdnu zvlášť, je jedinečnou příležitostí, jak rozvinout svůj duchovní život. Tak zároveň posílíme svoji duši ke každodennímu boji za její spásu. A jestliže jsme okolnostmi nuceni mnoho pracovat na přípravách vánočních oslav, pracujme alespoň s vírou - a naše práce vydá dobré plody. Čili: Zapojme v každé chvíli do všech příprav materiálních rovněž lásku k Bohu a k bližním, ba i opomíjeným lidem, či dokonce k našim nepřátelům. Tím otupí-

me smyslové pojetí Vánoc a umožní nám to lépe ve svém srdci uchovat duchovní hloubku a podstatu Ježíšova narození v Betlémě: On, Bůh, přišel na tento svět a přijal lidské tělo proto, aby nás svou smrtí na kříži vykoupil a spasil.

Buďme tedy v těchto dnech jako Matka Boží, Panna Maria: uchovávejme v srdci myšlenku na příchod Božího Syna v Betlémě a na důvod, proč se tak stalo. A až přijde den oslav Narození, nepochybně zajásá naše srdce, osvícené vírou, kterou jsme si v dnech předchozích - i když třeba velmi těžce - uchovali a snad i upevnili. Svět toto naše svědectví potřebuje! Ba dokonce můžeme říci: je to pro něj životně důležité! Nikdo jiný než katolický křesťan není na světě nositelem naděje, jež vykupuje lidskou duši ze záhuby a přivádí ji k věčnému štěstí. A tou nadějí je Ježíš, Syn Boží, narozený před více než dvěma tisíci lety v Betlémě.

Maria, Matko Boží a Matko naše, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, a pomoz nám upevnit naši víru i v čase, kdy nás pohlcují starosti těchto dnů! Amen.

Daniel Dehner

Očisti své srdce, aby osvobozeno od každé závislosti s otevřeností vnímalo prorocký hlas, který ti dnes ohlašuje Hospodinovo milostivé léto. I dnešní doba se podobá těm dnům, kdy Jan připravoval Judsko na příchod Mesiáše. Pros Ducha Svatého, aby v tobě probudil podobnou horlivost jako u obyvatel Jeruzaléma a celého Judska.

I tobě posílá apoštol Pavel slova plná povzbuzení. Oznamuje ti, že Bůh ti skrze Krista Ježíše ukládá radost přímo jako povinnost. Máš se radovat stále. Překvapuje tě to? Jistě toužíš po radosti, ale je to vůbec možné radovat se i uprostřed tolika nesnází a těžkostí, se kterými se musíš potýkat?

Ta radost, kterou ti Apoštol přikazuje, není něco jako další obtížný závazek. Naopak, má se stát pro tebe silou, která ti ulehčí i ty nejobtížnější povinnosti a největší těžkosti. Spíše než tobě přikazuje se tu samotné radosti, aby tě neopouštěla. Tobě pak se ukládá, abys nikdy neztrácel ze zřetele, že nemáš důvod nebýt v radosti.

Má-li však být tvoje radost trvalá, musí být zakotvena v tom, co je spolehlivé a bez proměn. Takovým pevným bodem, o který se má tvoje radost bezpečně a trvale opírat, je sám Bůh, který je věrný, a když tě povolává k radosti, také splní slovo a dá ti vše, co je k ní potřebné.

Co tě okrádá o radost? Nepokoj, neklid, nejistota. Ale ty tě mohou obtěžovat jen tehdy, když zapomínáš na to, kde jsi, když přestaneš myslet na radostnou skutečnost, že si tě jako dítě v mateřském lůně bezpečně ukryl ve své náruči Dárce pokoje. Nevěříš snad tomu, že když jsi s Ním, nic ti neschází?⁽¹⁾ Pokud ti něco schází, pak je to dovednost bez přestání se modlit.

K čemu je ti dobré, když se zneklidňuješ tím, že se hašteříš se svými těžkostmi, že spíláš svým bolestem, že se dohaduješ se svým zoufalstvím a křičíš sám na sebe? Nic z toho tě ani neuklidní ani nepotěší. Rozmlouvej bez přestání s Pánem. O čem s ním máš rozmlouvat? O tom, že mu děkuješ. Za všechno! V tvém ustavičném děkování je nejlépe vyjádřena tvoje víra v jeho otcovskou a stále bdělou přítomnost, v děkování je nejlépe vyslovena tvoje důvěra v jeho nepřekonatelně věrnou dobrotivost i tvoje vděčná láska k nejlepšímu Otcovi. Kdykoliv k němu v dě-

Čas radosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Uprostřed vás stojí Ten, koho neznáte.

kování pozvedneš svou tvář, zapomeš na každé trápení, ono bude v tvých vzpomínkách jen jako voda, která uplynula.⁽²⁾ Jsi-li s ním a v něm, ať už přijde cokoli, nepotřebuješ žádné vysvětlení, a proto všechna svoje „Proč?“ nahraď upřímným „Děkuji Ti!“. V tvém děkování je nejlépe obnovena i tvoje pokora, která k tobě svolává Ducha Dárce pokoje, aby tě posvětil skrz naskrz.

Co jiného než pýcha nás vede k nesouhlasu s Bohem a zháší oheň Ducha? Co jiného než pýcha podceňuje přítomnost daru promlouvání z vnuknutí? Jestliže tě každá zmínka o prorockých hlasech podněcovala k odmítání, pokus se být nyní opatrnější, aby se ti nestávalo, že zhášíš oheň Ducha.

Pouč se z toho, co se děje u Jordánu. Prorokův hlas tu mluví z vnuknutí. Jedni za ním posílají posly a ptají se „Proč?“ a „Jakým právem?“ Druzí se však neptají, protože vidí, že je dobré uposlechnout jeho poselství a činit pokání, a toho se drží. Ty první nazývá Jan pokolení zmijí⁽³⁾, těm druhým pomáhá odložit jejich hříchy a oni se vrací domů očistěni. Pros pokorně Ducha Svatého, a naučí tě všechno moudře zkoumat, aby se ti nestalo, že se budeš dobrého stranit více než zlého.

Tvůj Pán tě ve skutečnosti učí tak hojné radosti, že za ni ani nestačíš děkovat. Proč? Aby tě mohl poslat před svou tvář jako svůj hlas, který přináší radostnou zprávu ubohým. Jeho milostivé léto není určeno jen jeho věrným. Sestoupil na svět pro všechny lidi, již dva tisíce let jim nabízí svou radost a spásu. Je příliš mnoho těch, kterým puká srdce pro tvrdost jiných srdcí, je příliš mnoho zajatých v nevědomosti a uvězněných v osidlech hříchů. Ale jejich největším neštěstím je, že neznají Toho, který už stojí uprostřed nich, a nemálo je i těch, kteří ho ani nechtějí znát.

Proto tě zve a očekává od tebe mimořádnou velkodušnost. Poznává se z míry tvé štědrosti, že tě Boží štědrost proměnila? Začni v okruhu svých blízkých a nešetři úsměvem a vlídností, která probouzí ra-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 61,1-2a.10-11

Duch Pána, duch Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu chudým, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí jáším v Hospodinu, má duše plesá v mém Bohu, neboť mě oblékl v roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávy přede všemi národy.

2. čtení - 1 Sol 5,16-24

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte (Bohu). Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvětit. Ať si uchováte ducha naporušeného a duši i tělo neposkvřené pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

Evangelium - Jan 1,6-8.19-28

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho.

Dokončení na str. 13

dost, věnuj druhým svůj čas, svoji pozornost, odpouštěj již dopředu všem, kteří tě zarmoutí a zraní, abys bez váhání rozdával odpuštění, ať všichni, kteří jakkoliv strádají, poznávají ze štědrosti člověka, jak dobrotivý musí být teprve Ten, který ho pomazal a poslal. A proto nepřestávej jásat a děkovat Bohu, svému Spasiteli, že se k tobě sklání, protože je to On, kdo s tebou činí tak velké věci⁽⁴⁾.

Pane, dej vyrašit své spravedlnosti a slávy přede všemi národy!

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ž 23,1; ⁽²⁾ Job 11,16; ⁽³⁾ Mt 3,7;

⁽⁴⁾ srov. Lk 1,47-49

Sv. Františka Xaverie Cabriniová

Kvůli chatrnému zdraví ji odmítli přijmout do dvou kongregací. A ona z podnětu svého biskupa založila vlastní a v ní desítky let s nasazením, jež by stěží zvládal člověk zdravý, sloužila všem potřebným žijícím daleko od svých domovů. Ta, která byla zapuzena od bran klášterních, se stala patronkou těch, kdo odešli ze své vlasti, a byla přijata do bran nebeských.

Byla jedním ze třinácti dětí rodičů, kteří měli v lombardském Sant'Angelo Lodigianu menší hospodářství. Sedm z dětí však zemřelo v útlém věku a jeden ze starších bratrů se narodil postižený. Cabriniovi byli rodinou velice zbožnou, svědčí o tom praxe, která ani dnes není v křesťanských rodinách pravidlem – denně se účastnili mše svaté, večer společně četli Bibli a práci chápali jako své poslání na zemi.

Františka (narozena 15. července 1850) se navíc starala o onoho postiženého bratra a k tomu chodila do nemocnic, aby se o podobně postižené starala i tam. Toužila po dráze učitelky, rodiče se uskrovnili a umožnili jí studium v internátní škole Dcer Božského Srdce při klášteře v Arlunu. Patrně v té době její touha nabyla novou podobu – prahla stát se misionářkou. Po smrti rodičů dva roky učila a potom požádala o vstup mezi arlunské Dcery Božského Srdce, avšak kvůli podlomenému zdraví byla odmítnuta. Podobně se jí vedlo u kanosiánek v Cremě.

Pečovala o sirotky, časem se stala i vedoucí sirotčince, až roku 1877 založil biskup Antonio Serrati charitativní institut Sestry Prozřetelnosti, jehož se ona stala představenou. Přijala též nové jméno, a sice Františka Xaverie – na počest velkého jezuita a misionáře Východu. Sirotčinec fungoval do roku 1880, než musel být uzavřen. Sestra Františka Xaverie poté z podnětu biskupa Serratiho, který dobře znal její neutuchající touhu po misiích, založila kongregaci Misionářky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. „Ty chceš být misionářkou. Čas už dozrál. Nevím ale o žádné ženské řeholi misionářek, proto ji musíš sama založit,“ vyzval ji. „Najdu pro ni nějaký dům,“ zněla její odpověď.

Dnem zrodu nové kongregace, jejímž charismatem měla být misijní činnost mezi věřícími i nevěřícími pro spásu jejich duší, se stal 14. listopad 1880. Od toho dne

začala spolu se sedmi sestrami žít podle regulí, jež sama sepsala a jež biskup Serrati schválil. Vycházely z ignaciánské spirituality a daly by se lapidárně shrnout asi takto: svou práci vše posvěcovat.

O sedm let později se vypravila do Říma, aby zde otevřela sídlo mladé kongregace a získala i papežovo schválení pro její působení. Při této příležitosti poklekla spolu se svými družkami ve slavném jezuitském kostele Il Gesù (Jména Ježíš) u oltáře sv. Františka Xaverského a složila u jeho paty slib vydat se po vzoru tohoto slavného jezuita na misie na Východ, konkrétně do Číny.

Zhruba ve stejné době ovšem došel do Vatikánu dopis newyorského arcibiskupa Michaela Augustina Corrigan, jenž papeže Lva XIII. žádal o vyslání kněží a řádových sester, kteří by se ujali pastorence mezi italskými přistěhovalci do Ameriky. Svatý otec věděl o pobytu sestry Františky Xaverie v Římě, ba i o jejím slibu. V žádosti z New Yorku viděl řízení Boží, proto si ji pozval na audienci a při ní ji přesvědčil, aby změnila svou vizi: „*Nikoliv na*

Sv. Františka Xaverie Cabriniová

východ, ale na západ! Vaše Čína jsou Spojené státy americké!“ Jeho Svatost nebyla první osobou, kdo v tomto směru představenou Misionářek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova oslovil. Před ním tak učinil už biskup Giovanni Battista Scalabrini, který ji tlumočil tuto prosbu svého newyorského spolubratra v biskupské službě.

Sestra Františka Xaverie přijala papežovu vůli bez reptání, přijala ji jako vůli Boží. Posledního březnového dne roku 1889 se po nutných přípravách vydala s několika spolusestrami parníkem vstříc nové výzvě – do Nového světa.

Situace pro ty, kteří sem přijížděli s vidinou lepších zítřků, byla bez nadsázky katastrofální. „*Dobrá polovina se vracela raději nazpět, ta druhá byla stržena do propasti, anebo, pokud se jí dařilo jakž takž přežít, volala své příbuzné o pomoc,*“ glosoval situaci emigrantů z Apeninského poloostrova v té době jeden očitý svědek. Italští přistěhovalci zde zakoušeli ještě horší skutečnost, než jakou opouštěli ve svých rodištích. Poměry zde byly opravdu hrozné, velká část přistěhovalců byla okradena ještě v Itálii či záhy po příplutí do USA bezskrupulózními lichváři anebo jinými protřelými zloději, samozřejmě neznali jazyk a neměli žádné právní jistění, byli tudíž odkázáni na libovůli zaměstnavatelů, kteří nejednou zneužívali tíživé situace svých zaměstnanců přípluvších přes Atlantik a projevovali se vůči nim dosti zavržením hodným způsobem. Navíc pochopitelně neexistoval ani žádný podpůrný systém ze strany státních orgánů, což představovalo pravý opak dnešní praxe. Italové (a nejen oni) tehdy opravdu šli do neznámého a nejistého, nečekaly je vyhráté ubytovny a slušná apanáž, ale v lepším případě skrovné podmínky, které jim poskytli jejich příbuzní, žijící sami velice nuzně, a bídná mzda. V tom horším případě ulice a žebrot. Odrazilo se to v tvrdé realitě: množily se tragédie jedinců i celých rodin, spousty z nich umíraly hladem a zimou a ztrácely naději i zábrany.

A právě kvůli těmto ubožákům povolal newyorský biskup italské řeholnice. Sestry v čele s Františkou Xaverií se vrhly střemhlav do práce a prakticky neměly čas na odpočinek – všude, kam oko dohlédlo, čekaly duše lačné po Boží blízkosti, po blízkosti vnímavých srdcí, po

něžné a laskavé péči, po útěšném slově či jen pohlázení. Sestry docházely do městských nemocnic i ošetřoven na perifériích, do útulků pro starce, do sirotčinců i do věznic včetně slavného Sing Singu, mezi ty nejotrlejší z nejotrlejších. Pomáhaly s výukou katechismu ve školách, navštěvovaly rodiny a upevňovaly je na duchu, přicházely i do čtvrtí, kam se báli chodit ozbrojení policisté. Zastavovaly se u otrhaných nuzáků na ulici a ze svého mála jim dávaly najist. A je nasnadě, že se neomezovaly toliko na rodilé Italy, ač kvůli nim zde byly především, ale vypomáhaly lidem pocházejícím ze všech koutů světa.

Brzy povstávaly nové řeholní domy, tak jak do kongregace vstupovaly nové adeptky, které oslovil příklad matky představené Františky Xaverie i jejich družek. Povstávaly nejen ve světě Novém, ale i v tom Starém – ve Francii, Španělsku či Anglii, později pak i ve Střední a Jižní Americe, a dokonce v Číně nebo afrických zemích. Potvrzení od Apoštolského stolce přišlo až se sv. Piem X., který tak učinil v červenci roku 1907. V roce 1910 pak proběhla první generální kapitula, na které si sestry vyžádaly od Posvátné kongregace pro řeholníky souhlas, aby mohla být

matka Františka Xaverie jmenována doživotní generální představenou.

O nikom jiném za jejího života nechtěly ani uvažovat, jediné o té, která navzdory pochroumanému zdraví pracovala až 20 hodin denně, během nichž se zastavila jen při mši svaté a společných modlitbách. Jedině o té, která žila pro Boha a pro své bližní, poněvadž Boha i své bližní navýsost milovala. Byla matkou nejen svým sestrám, ale doslova a do písmene všem – vinula je do své náruče, ať již přímo, nebo „jenom“ v modlitbách, měla pro ně slova povzbuzení a útěchy, dávala jim, třeba i po drahých letech, zakoušet pocitu domova a přijetí. Však ji tak také všichni oslovovali: „*Matko Cabriniová!*“ Ujímal se těch, kdo neměli nikde jinde zastání, skláněla se ke každému, kdo to potřeboval. Její skutky byly tak viditelné, tak patrné, že se dokonce na přelomu 19. a 20. století v USA vžilo rčení: „*Kryštof Kolumbus objevil Ameriku a matka Cabriniová objevila všechny Italy v Americe.*“

I rodilí Američané fascinováni sledovali její počínání. Byla hybnou pákou veškerého dění, organizovala všechny činnosti, vedla nemocnice, starobince i sirotčince, zajížděla čas od času zpět do rodné Itálie

– nesčetněkrát brázdila Atlantický oceán, aby z pozice představené přijímala nové členky, sháněla tolik potřebné finance pro strádající přistěhovalce a vůbec řídila celou kongregaci všude tam, kde byly zakládány její kláštery; proto bylo jejím úkolem trmácet se i andskými horskými průsmyky, aby dorazila do dceřiných klášterů. Ta, kterou před lety nepřijali kvůli zdraví v kláštrech jiných...

Matka Cabriniová takto žila 67 let. K překvapení všech lékařů, kteří ji prokovali, že se dožije nanejvýše polovičního věku. Ale právě tu druhou, lékaři neplánovanou polovinu prožila tak, že bylo jen otázkou času, kdy po jejím skonu, jenž nastal 22. prosince 1917 v Chicagu, zaznějí ve Vatikánu slova formule její blahorečení a pak svatořečení. Z moci svého úřadu uspišil papež Pius XI. její beatifikační proces a mohl díky tomu v roce 1938 prohlásit sestru Františku Xaverii Cabriniovou za blahoslavenou. Jeho rozhodnutí završil o osm let později (roku 1946) Pius XII., když tuto ženu prohlásil za svatou. Za další čtyři roky (roku 1950) sv. sestru Františku Xaverii Cabriniovou vyhlásil tentýž Petrův nástupce za nebeskou ochránkyni všech emigrantů.

Mše svatá zpřítomňuje Kristovo velikonoční tajemství

- dokončení katecheze *Svatého otce* ze str. 2

táhne kupředu, do života věčného. Ve mši se s Ním sjednocujeme. Ba dokonce Kristus žije v nás a my žijeme v Něm. „Spolu s Kristem jsem ukřižován,“ říká sv. Pavel, „už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval.“ (Gal 2,19–20) Tak smýšlel Pavel.

Jeho krev nás totiž vysvobozuje ze smrti a ze strachu před smrtí. Osvobozuje nás z nadvlády nejenom fyzické, ale duchovní smrti, již je zlo, hřích, který nás strhává pokaždé, když se stáváme obětí hříchu svého či někoho druhého. Tehdy je náš život kontaminován, přichází o krásu, ztrácí smysl a uvadá.

Avšak Kristus nám znovu dává život; Kristus je plnost života, a když se utkal se smrtí, navždy ji zničil: „Přemohl smrt svým vzkříšením a obnovil život.“ (*Čtvrtá eucharistická modlitba*) Kristova Pascha je definitivním vítězstvím nad smrtí, proto

že On proměnil svoji smrt na svrchovaný skutek lásky. Zemřel z lásky! A v Eucharistii nám tuto svoji velikonoční, vítěznou lásku chce dát. Přijmeme-li ji vírou, můžeme také milovat Boha a bližního doopravdy, můžeme milovat, jako On miloval nás, položením života.

Pokud je ve mně Kristova láska, mohu se plně darovat druhému ve vnitřní jistotě, že i kdyby mě druhý měl zranit, nezmřu; jinak bych se musel bránit. Mučedníci odevzdali život právě v této jistotě z Kristova vítězství nad smrtí. Jedině zakoušíme-li tuto Kristovu moc – moc jeho lásky – jsme opravdu svobodní beze strachu se odevzdat. Toto je mše: účast na Ježíšově umučení a smrti, vzkříšení a nanebevstoupení. Jdeme-li na mši, je to totéž, jako bychom šli na Kalvárii. Avšak pomysleme, představme si, že jsme ve mši na Kalvárii a víme, že tamten člověk je Ježíš. Copak si dovolíme klábosit, fotit a dělat tak

trochu divadlo? Nikoli. Vždyť je tam Ježíš! Zajisté bychom mlčeli, slzeli a také se radovali, že jsme spaseni. Když jdeme do kostela účastnit se mše, přemýšlejme o tom, že jdeme na Kalvárii, kde Ježíš dává svůj život za mne. A tak přestane podívaná, přestane klábosení, komentování a vše, co nás vzdaluje od krásy, kterou je mše, Ježíšův triumf.

Myslím, že nyní je jasnější, jak se sloužením mše pokaždé zpřítomňuje a působí Pascha, tedy smysl této *památky*. Účast na Eucharistii nám umožňuje vejít do Kristova velikonočního tajemství a dává nám, abychom spolu s Ním – tam na Kalvárii – přešli ze smrti do života. Mše je opětovná Kalvárie, nikoli nějaký spektakl.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán

(Redakčně upraveno)

Příprava na Vánoce

Německý básník Hans Jost básnicky zpracoval legendu o Panně Marii. V ní vyjádřil krásnou myšlenku. Obsah legendy je tento: Na zemi vyschly všechny prameny, všechny potoky i všechny vody. Země prahla suchem. Všechno vyschlo. Suché listí padalo ze stromů na zem. Ptactvo uhynulo. Na zemi zmizela i láska. Lidé už nežili proto, aby byli šťastní, ale proto, aby se zabíjeli. Mnoho slz a krve pokrývalo naši zemi. Nakonec padlo na naši zem i Srdce nebeské Matky. Avšak jen co se dotklo Srdce nebeské Matky naší země, nastal na ní úplný obrat. Mateřská láska změnila tvář země. Na zemi byla znovu voda, potůčky žbluňkaly, stromy se zazelenaly a ptáčci na stromech zpívali, všechno se radovalo ze života. Lidé už nežili proto, aby se zabíjeli, ale proto, aby byli šťastní a štěstí roznášeli, aby se milovali.

Připravujeme se na vánoční svátky. Vánoce jsou svátky lásky. V Ježíši Kristu přišla na zem Boží láska. Abychom ji mohli přijmout do našich srdcí, do našich rodin, do naší společnosti, abychom mohli být jí obdarováni, dovolme mateřskému Srdci naší nebeské Matky aspoň trochu se dotknout našich srdcí, aby v nich nastal obrat, změna. Jinými slovy, připravme se na narození Pána Ježíše tak, jak se připravovala Ona. Abychom mohli být i my skutečně duchovně šťastní, jak byla Ona, a mohli to štěstí dávat tak, jak je rozdávala Ona.

Skutečnost je taková, že nyní žijeme uprostřed velkého předvánočního shonu. Pachtíme se za materiálními věcmi. Možná, že ten náš shon je v některém případě tak velký, že pohlcuje všechny naše síly a veškerý náš čas. Abychom se trochu uvolnili pro křesťanskou přípravu na Vánoce, všimněme si na Panně Marii zejména dvou jejích ctností, kterými se připravovala na první Vánoce. Těmi jsou: její silná víra a neposkvrněná čistota jejího Srdce.

Maria měla silnou víru. Jen co od ní po zvěstování anděl odešel, vydala se na cestu ke své příbuzné Alžbětě, aby jí posloužila v jejím už dosti pokročilém stadiu těhotenství. Jakmile se ty dvě matky setkaly, Alžběta osvícena Duchem Svätým pozdravila Pannu Marii. Nejkrásněj-

ší slova tohoto pozdravu znějí: „Blahoslavená ta, která uvěřila, že se vyplní, co jí bylo řečeno od Pána!“ (Lk 1,45) Alžběta při těch slovech nepochybně měla na mysli i opačný případ svého manžela Zachariáše. Jemu totiž anděl řekl: „Neboj se, Zachariáši, neboť tvá snažná prosba byla vyslyšena; tvá žena Alžběta ti porodí syna a ty mu dáš jméno Jan. Budeš mít radost a zaplesáš a mnozí se zaradují nad jeho narozením. Neboť on bude veliký před Pánem.“ (Lk 1,13-15) Avšak Zachariáš andělovi neuvěřil, a proto anděl hned nad ním vyřkl trest, když řekl: „A hle, oněmíš a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se ty věci stanou, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se vyplní, až přijde jejich čas.“ (Lk 1,20) A Zachariáš byl od té chvíle němý. Byl to trest za jeho nevěru.

Jistě Alžběta myslela na onu nevíru svého manžela, když chválila Pannu Marii za to, že se zachovala ke slovům anděla jinak než její manžel Zachariáš. Panna Maria uvěřila andělovým slovům, proto jí Alžběta řekla: „Blahoslavená jsi, která jsi uvěřila.“

Teď před Vánoce je velmi důležité, abychom si uvědomili pravdu, že blahoslavený může být pouze člověk, který má víru, jen takový může radostně prožívat vánoční svátky. Je potřebné, abychom si

to uvědomili zejména nyní, když jsme zaujati kdejakými předvánočními starostmi. Možná až tak moc, že zapomináme na to nejdůležitější. Všechno připravujeme, jen v sobě, ve své duši nekonáme žádnou přípravu. Už jsme si řekli, že naše příprava na Vánoce by měla spočívat v tom, že obnovíme v sobě víru podle vzoru Panny Marie.

Co to znamená, pochopíme tehdy, když se v duchu podíváme na víru Panny Marie, kterou Alžběta pochválila. To neznamená, že ji chválí proto, že věřila v Boha. Ona vždy věřila, že Bůh existuje. Vždyť anděl ji našel v modlitbách. Modlila se proto, že věřila v Boha. Neboť modlitba je rozhovor s Bohem, a kdo s ním rozpráví, ten musí v něho věřit. V Boha věřil také Zachariáš, jinak by se nebyl tak vroucně modlil za dítě. Věřit v Boha není tak těžké. Mnozí lidé na světě věří, protože k víře v existenci Boha se dá dopracovat i zdravým rozumem. Tedy nyní před Vánoce nám jde nejen o to, abychom v sobě obnovili víru v Boha. Teď nám jde o to, abychom dokázali to, co nedokázal Zachariáš a co dokázala Panna Maria.

A co to je? Panna Maria nejen věřila v Boha, ale rovněž věřila Bohu, věřila v jeho lásku, která se nad námi smilovala a rozhodla se, že nám už pošle Spasitele. A toto je už těžší. Uvěřit Bohu znamená uvěřit, že se splní vše, co nám oznámil, protože nás miluje. Tak jako Panna Maria. Ona uvěřila, že Boží Syn se stane člověkem v jejím panenském životě, a to silou Ducha Svätého, přesně tak, jak jí řekl anděl. Maria věřila, že se splní vše, co Bůh ústy proroků o budoucím Mesiáši předpověděl. Proto věřila, že On potřebuje lidská ústa, aby mohl vyprávět lidem o svém nebeském Otci a o věčném nebeském životě, který má Bůh pro nás připravený. O cestě, která vede k tomu věčnému životu, o podmínkách, které musíme splnit, abychom dosáhli onoho věčného života. On bude potřebovat lidské ruce, aby se mohl dotýkat slepých očí, hluchých uší, němého jazyka a uzdravit je, aby mohl nemocné uzdravovat a mrtvé křísit. On potřebuje lidská záda, aby si je mohl dát sešlehat bičí našich hříchů nečistoty. On potřebuje lidskou hlavu, aby si ji mohl dát zesměšnit trnovou korunou pro naši nesmyslnou pýchu. On potřebuje lidské tělo, aby si je mohl dát umučit a přibít na

kříž. On potřebuje lidské srdce, aby si je mohl dát probodnout kopím, a tak prolít svoji krev do poslední kapky. On se potřebuje stát člověkem, aby mohl být svému Otci poslušný až na smrt za všechnu naši neposlušnost, a tak povýšit lidi na syny a dcery Boží. V to všechno Panna Maria uvěřila. Věřila, že On si to lidské tělo vezme z jejího těla a krev z její krve.

O to tedy jde před Vánoce, abychom i my na přimluvu Panny Marie uvěřili v Boží lásku, která přišla na náš svět v Ježíši Kristu a o níž nás On sám ujišťuje těmito slovy: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život. Neboť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby svět byl jeho prostřednictvím spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jediného Syna Božího.“ (Jan 3,16–18) Tedy nyní jde o to, abychom uvěřili v onu Boží lásku, jež přišla k nám v Ježíši Kristu. Neboť opravdu, blahoslaven bude každý, kdo uvěří Bohu a v jeho lásku tak, jako uvěřila Panna Maria. Na druhé straně, každý bude nešťastný tak, jak byl nešťastný Zachariáš, když neuvěří Bohu. Protože bez pevné víry v Boží lásku se nedají radostně prožít Vánoce. Nejprve musíme v Boží lásku uvěřit, abychom ji mohli přijmout, a teprve až ji přijmeme, pak ji budeme umět rozdávat.

Druhá ctnost, které si máme všimnout na Panně Marii v rámci naší přípravy na Vánoce, je neposkvrněná čistota jejího Srdce. Tuto její ctnost nám připomněla i nedávná slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. To znamená, že nebeský Otec ozdobil Pannu Marii už při jejím početí tou krásou duše, kterou Adam a Eva ztratili nejen pro sebe, ale i pro celé lidské pokolení – milostí posvěcující. Tuto ozdobu své duše Maria nikdy neztratila, ale vždy ji rozmnožovala. Proto ji anděl mohl plným právem pozdravit „milostiplná“. Milost posvěcující byla tou nejdůležitější přípravou Panny Marie na to, aby mohla ve svém životě počít Ježíše, aby On mohl v ní přebývat devět měsíců a potom se z ní narodit. Tato milost posvěcující připravila důstojný příbytek pro Božího Syna v jejím lůně.

Je velmi důležité, abychom i my, nyní před Vánoce, zaměřili svoji pozor-

Irský růženec na pobřeží

V Irsku proběhla 26. listopadu akce „Růženec na pobřeží“ (*Rosary on the coast*). Modlitba probíhala na 280 různých místech, včetně Severního Irska. Po vzoru polského „Růžence na hranicích“, kde se shromáždilo přes milion věřících, se irští katolíci modlili za život nenarozených dětí a za duchovní

a morální obnovu svého národa. Účast na modlitební akci podpořil také irský primas, arcibiskup Diarmuid Martin. Ne náhodou byla modlitba naplánována na poslední listopadovou neděli. Irsko totiž bylo první zemí na světě, která se svěřila Kristu Králi.

Podle www.radiovaticana.cz

nost na milost posvěcující v našich duších. Protože Ježíš přichází a přebývá jen v čisté duši, kde není těžký hřích, tedy v duši, která je ve stavu milosti posvěcující. A jen v takové duši může způsobit úplnou proměnu. Je třeba si uvědomit, že milost posvěcující je pro nás nesmírným darem, který nám Bůh dává jen pro zásluhu Ježíše Krista. Bůh nám dává touto milostí účast na svém božském nadpřirozeném životě. Ten dar nazýváme milostí

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl věčný život...“

(Jan 3,16)

posvěcující. Milostí proto, že je to nezaslouženě darovaná Boží krása naší duši. Posvěcující ji nazýváme proto, že nás tato nezaslouženě darovaná Boží krása posvěcuje, čili přizpůsobuje a určuje pro Boha. Milost posvěcující je úžasným projevem Boží lásky k člověku.

Poprvé jsme dostali milost posvěcující při svátosti křtu. Pokřtěný člověk ji ztrácí tehdy, když se odvrátí od Boha vědomým a dobrovolným smrtelným hříchem. To je ta největší ztráta, jaká může člověka postihnout. Kdo nemá ve své duši milost posvěcující, tomu nechutná modlitba ani svatá liturgie, ten je unaven z náboženství, v jeho hlavě se osnují stále nějaké námitky proti víře. Písmo svaté se o takovém stavu člověka vyjadřuje slovy: „Není klid v srdci hříšníka.“ Ke svatému Janu Vianeyovi přišel mladý muž a řekl: „Otče, rád

bych si s vámi promluvil o svých námitkách proti víře.“ Kněz mu řekl: „Dobře, klekněte si zde!“ A ukázal mu na klekátko, kde se lidé zpovídají. Muž se bránil: „Ne, otče, já jsem nepřišel ke zpovědi, já jsem si přišel s vámi jen podebatovat.“ Kněz řekl: „Já vás prosím, klekněte si, nejprve se vyzpovídejte!“ Nakonec si klekl, aby se zpovídal, ale prosil o pomoc při zpovědi, protože nebyl na ni připraven. Svatý kněz mu pomáhal. Když byla zpověď skončena, kněz s úctou řekl: „No vidíte, že to nebylo až tak zlé. Ted' si sedněte zde ke stolu a budeme debatovat.“ Mladý muž se ocitl v rozpacích a odpověděl: „Já nevím, co se to se mnou stalo. Už nemám chuť diskutovat. Už nemám žádné námitky proti víře. Jsem naprosto spokojený. Tak lehce se mi dýchá. Jsem šťastný. Děkuji vám, otče.“ Milost posvěcující darovaná mu ve svátosti smíření způsobila tak velkou a citelnou změnu v jeho nitru!

Milost Boží posvěcující se ztrácí vědomým a dobrovolným smrtelným hříchem a získává se ve svátosti smíření. Milostí posvěcující se vrací Trojjediný Bůh do duše, kterou kvůli těžkému hříchu musel opustit. Je to obrovský rozdíl, mít milost posvěcující ve své duši, anebo ji nemít. Milost posvěcující přináší do duše člověka radost z přítomnosti Boha, radost z toho, že člověk miluje Boha a přímo cítí, že je milován Bohem, že je Božím dítětem, dědicem nebeského království, že je bratrem nebo sestrou Ježíše Krista. Jsme-li v milosti posvěcující, máme chuť k modlitbě, ke konání dobrého, tehdy citelně prožíváme účast na Božím životě.

Peklo je proto peklem, že tam není Bůh, který miluje, proto je tam jen nenávist. Nebe je proto nebem, že je tam láska, protože je tam Bůh. Proto hříšník

cítí přímo ve svém srdci peklo. Ve svátosti smíření se mění jeho peklo v nebe, a to právě milostí posvěcující, vstupem Boha do jeho duše. Proto před Vánoce přistupujeme ke svátosti smíření, aby v našich duších mohl přebývat Bůh se svojí láskou. Bůh, který se stal člověkem jen z lásky k nám a z lásky k nám se narodil v betlémské chudobě a svojí chudobou nás obohatil. Tím největším darem, kterým nás obohatil, je právě milost posvěcující. Jen tehdy, když ji budeme mít ve svém srdci, budeme citelně prožívat radost z jeho narození, z jeho přítomnosti v nás, v naší rodině, v naší společnosti. Jen tenkrát budeme naplněni jeho láskou a dokážeme ji dávat také jiným.

Redaktor jedné novin napsal: Bylo to těsně před Vánoce. Byl jsem v domově důchodců. Šel jsem do pokoje starého pána, kterému sotva před čtvrtinou přinesli balík. Proto jsem se vůbec nedivil, že na moje zaklepání nepřišla odpověď. Pomyslel jsem si, že je to vánoční balík a ten ho zcela zaujal. Tak tomu také bylo, když se nakonec ozvalo: „Dále!“ a já jsem otevřel dveře a stařec stál u stolu a prohrabával se v právě otevřeném balíku.

Na první pohled bylo zřejmé, že je to štědrý dar. Později jsem se dozvěděl, že odesílatelkou byla jeho dcera a ta byla bohatá obchodnice. V té době to byly dost těžké roky, bylo poválečné období. V balíku byly cigarety, tabák, koňak, červené víno, zimní obuv, teplé věci – bylo tam tedy vše, po čem mohl člověk toužit.

Stařec se nad tím vším jen mrzutě tvářil. Na jeho tváři nebyl ani záblesk radosti. Tehdy jsem mu řekl: „Pane Maiere, jak se můžete nad takovým bohatým vánočním balíkem tak smutně tvářit? Jsou v něm pouze dobré věci.“ Tu se na mne stařec podíval a řekl: „To je pravda, ale není v něm láska.“

Pak začal vyprávět o své bohaté dceři. Balík dala zabalit zaměstnancem. Vzala levný vánoční pohled s předtištěným textem a pod ten napsala: „Tvoje dcera Luisa a zeť.“ Nic víc, žádné vánoční přání, nevzpomínala tu žádnou návštěvu, která by starce velmi potěšila, nebylo ani pozvání: „Pokud můžeš, přijď k nám, abychom oslavili svátky spolu!“

S mimořádným vkusem vybrané věci. Všechny měly ještě i visačku s cenou, aby dědeček viděl, kolik za něho utratil. „Nebyla v něm láska.“ Ani ty nejdraž-

ší a nekrásnější dary nemají cenu a nemohou udělat radost, pokud v nich není láska. Pouze láska dává hodnotu našim skutkům a darovaným věcem.

Abychom tuto lásku měli a mohli ji rozdávat, musíme se na svátky narození Pána připravit tak, jak se na ně připravila Panna Maria. Musíme uvěřit nejen v Boha, ale také Bohu, uvěřit v jeho lásku k nám a musíme mít svoje srdce čistá, aby v nich mohl přebývat Bůh, který je pramenem každé pravé lásky.

Proto prosme Pannu Marii, aby nám svou mateřskou přímluvou pomohla věřit Bohu tak, jak mu věřila Ona. Aby nám pomohla v té silné víře připravit se, potom očistit svoje duše ve svátosti smíření a posilnit se svátostí nebeského chleba. Neboť jen tak budeme moci prožívat ve svých srdcích a ve svých rodinách radost z Boží lásky, která přišla k nám v novorozeném Dítěti – v Ježíši Kristu.

Jen tak se může v našich srdcích i v našich rodinách zopakovat ona první betlémská Svatá noc.

*Z Eudová čítanka na nedele
za svátky 12/2003 přeložil-dd
(Redakčně upraveno)*

Zemřela zakladatelka České maltézske pomoci Daisy Waldsteinová-Wartenbergová

V noci z 21. na 22. listopadu byla Bohem povolána na věčnost paní, čestná a devoční dáma Velkokříže Suverénního řádu Maltézkých rytířů, ctihodná sestra Zdislava laického Řádu sv. Dominika, Daisy Margareta Waldsteinová-Wartenbergová, rozená Tetzeliová (narozena 8. dubna 1927).

Paní Daisy byla zakladatelkou České maltézske pomoci, občanského sdružení Akce sv. Lukáše, organizovala velkou pomoc při rozsáhlé povodni na Moravě v roce 1997, za kterou pak byla Svatým otcem vyznamenána papežským řádem svatého Řehoře Velikého a o několik let později byla vyznamenána i papežským Řádem svatého Silvestra za celoživotní práci.

V době komunistické nadvlády spou organizovala z Vídně charitativní i fi-

nanční pomoc v naší zemi z vlastní iniciativy i s pomocí koordinace v KIN (Kirche in Not), kde byla členkou gré-

mia udělujícího finanční pomoc v zemích nouze.

„Osobně věřím, že ji přivítá její patronka svatá Paní Zdislava, do jejíž rodiny také patří a o jejíž úctu se velmi zasloužila a ji šířila, a také velkoryse pomáhala při opravách a rekonstrukcích baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí, kde se dodnes konají tradiční děkonné bohoslužby rodin české šlechty,“ uvedl pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka OP.

Česká biskupská konference s vděčností vyprošuje paní Daisy Waldsteinové dar věčného života na přímluvu našich svatých zemských patronů, které upřímně ctíla.

Podle www.cirkev.cz

Ani oko nevidělo... (7)

Hlava VII.

VZKŘÍŠENÉ TĚLO NEMŮŽE TRPĚT A JE NESMRTELNÉ

Kromě vlastností, které plynou přímo z toho, že naše těla vstanou z mrtvých jako duchovní, bude mít naše vzkříšené tělo ještě dvě vlastnosti, a to: nebude schopno trpět a bude nesmrtelné.

1. *Tělo nebude schopno trpět*, nebude mu to vůbec možno. Jak velice jsme náchylní k utrpení! Máme ovšem i schopnost zjednat si skrze smysly radost a potěšení. Ale to je jako kapka v oceánu proti naší mnohonásobné způsobilosti trpět, a to všemi schopnostmi duševními, všemi smysly, všemi údy a každým nervem svého těla. Všim tím můžeme pocíťovat muka a trýzně, které, když trvají déle, znemožňují jakoukoli radost ze života a každý požitek. Silná bolest hlavy nebo palčivá horečka dohání člověka téměř k šílenství a ničí všechnu jeho radost. Po vzkříšení z mrtvých nebude nemocí, ani bolestí, ani trápení, duch ani tělo nebude trpět, neboť budeme žít na novém světě, odkud bude utrpení navždy vyhoštěno. Svätý Jan má záblesk z tohoto nového světa, když praví: „*A uviděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly... A uslyšel jsem s nebe veliký hlas, on praví: Hle, stánek Boží s lidmi a přebývat bude s nimi a oni budou jeho lidem, a On, Bůh s nimi bude jejich Bohem; a (Bůh) setře všelikou slzu z jejich očí, a smrti nebude, již ani zármutku, ani křiku, ani bolesti již nebude, neboť první věci pominuly.*“ (Zj 21,1-4)

Myšlenka na slavné vzkříšení s tělem osvobozeným od utrpení vlévala útěchu svatému trpiteli Jobovi, když se nad ním rozpoutala bouře protiventství. Slyšme jeho úchvatná slova: „*Vím totiž, že můj Vykupitel žije a že v poslední den ze země vstanu; zase budu oblečen svou kůží, a v mém těle uzřím Boha svého. Patřit budu na Něho já, týž, a ne jiný, mé oči Ho uvidí, tato naděje je v mém nitru uložena.*“ (Job 19,25-27) Uložte tuto naději do svého nitra jako on, a až se strhne nad vámi bouře protiventství, myšlenka na vzkříšení v těle oslaveném, neschopném trpět a na novém světě, dodá vám trpělivost a odevzdanost.

2. Nyní budeme uvažovat o *koruně naší věčné slávy*, tj. o koruně všech nadpřirozených vlastností, jimiž Bůh oslaví naše tělo v soudný den. Krása, mladistvá síla a úplná dokonalost naší lidské přirozenosti, vůbec vše, co je zahrnuto v slibu, že vstaneme podobni oslavenému tělu Ježíše Krista, by sotva bylo hodno, abychom se toho domáhali a o to pracovali, kdyby to nebylo *neporušitelné*. Skutečně, co by nám prospělo při vzkříšení mládí, zdraví a dokonalá tělesná krása, kdyby to vše zase zničil čas jako na světě? Ale není nebezpečí, že by i do našeho nebeského domova měla zkáza přístup. Poslyšme, co říká sv. Pavel o lidském těle: „*Rozséva se v porušitelnosti, vstane v neporušitelnosti.*“ (1 Kor 15,42)

Naše tělo na tomto světě je *porušitelné svou přirozeností*. Prvky látek, z kterých se skládá, jsou drženy pospolu zákonem života, a ne svým přirozeným příbuzstvím. A proto od prvního okamžiku našeho bytí až do smrti je ustavičný boj mezi zákony života a zákony neústrojných látek. Po nějakou dobu převládá síla a mládí, statné tělo roste až k vrcholnému stupni krásy a síly na tomto světě. Ale brzo počínají převládat zákony rozkladu a zkázy. Krása rysů a tvarů znenáhla uvažá; pružnost údů ustupuje sešlosti staroby, až konečně celá tělesná stavba se stává břemenem, pod nímž přirozenost vzdychá a potácí se, až padne v temný hrob, kde rozklad zničí i poslední stopu krásy i tvaru lidského těla. V den vzkříšení *nejenže vstaneme v krásné a dokonalé podobě, ale budeme i na jiném světě, jehož zákony jsou v dokonalém souladu se zákony života a kam nebude mít zkáza vůbec přístup.*

Již na tomto světě vidíme věci, jež, pokud známe přírodní zákony, jsou neporušitelné; např. dýmánek. A nezmění-li se nynější přírodní zákony, tak nádherný Koh-i-noor a ostatní dýmánky, až zvuk andělských trub bude světu zvěstovat, že čas již nebude, budou zářit právě tak skvěle jako nyní. Tyto krásné draho-kamy jsou mdlým obrazem našich oslavených těl, jež vstanou nejen v dokonalé podobě, ale jsou i neporušitelná. Budou navždy mimo dosah smrti, rozkladu a zká-

zy, skvělá sama v sobě, a rozmnoží krásu nebe, jako zářící drahokam dodává krásy královské koruně.

Ano, toto bezcenné a porušitelné tělo se *musí* změnit v neporušitelné. Musí vstát z mrtvých jako tělo Ježíše Krista, jenž „*když vstal z mrtvých, již neumírá, smrt nad ním již nepanuje*“ (Řím 6,9). Totéž nám praví krásná a výrazná slova apoštola: „*Musí zajisté porušitelné toto (tělo) obléci neporušitelnost a smrtelné toto (tělo) obléci nesmrtelnost. Když pak (toto porušitelné tělo) obleče neporušitelnost a toto smrtelné obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní to slovo, které je psáno: Pohlcena je smrt ve vítězství. Kde je, ó smrti, vítězství tvé? Kde je, ó smrti, osten tvůj?*“ (1 Kor 15,53-55)

To jsou některé z *nadpřirozených darů*, jimiž Bůh přioděje naše tělo v *poslední den*. Jsou tak veliké samy v sobě, že by se zdály skoro hodnými toho, abychom se o ně snažili, i kdyby nebylo blaženého patření. Uvažujeme-li o nich jednotlivě, jsou takřka jen vnějšími ozdobami a doplňkem blaženosti, kterou lidské srdce není schopno pojmut. Tyto vznešené vlastnosti vzkříšeného těla zdokonalují a doplňují štěstí člověka. Protože však *duše a tělo budou v slávě spojeny v jediné lidské stvoření, bude blaženost duše i těla táž*. Po vzkříšení nebeská blaženost nebude moci být rozdělena na blaženost duše v blaženém patření a na blaženost těla skrze oslavené smysly, jako by to byla dvojí odlišná blaženost anebo jako by duše a tělo byla dvě odlišná individua. Nevýslovné štěstí, které plyne ze spojení duše s Bohem v blaženém patření, i rozkoš získaná oslavenými smysly nebo ze styku se svatými anebo uvažováním o svatém lidství Ježíše Krista, o blahoslavené Panně Marii a o jiných svatých, to vše je *jediná blaženost*, připravená pro naši lidskou přirozenost, jež je *jedna*.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: *Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.*

(Redakčně upraveno)

„Život je láska a láska je posvěcení“

Služebník Boží Antoni Gaudí i Cornet (1852–1926)

Geniální architekt, ekolog, stoupenec holismu tvořící pohádkové stavby... – tak je nejčastěji charakterizován. Jenomže málokdo si uvědomuje, že výjimečnost děl Antonia Gaudího byla plodem jeho hluboké víry, každodenní modlitby růžence a Eucharistie. Pomocí umění chtěl ukázat krásu Božího stvoření a všechny přivést ke Kristu...

Tímto textem navazujeme na článek ve Světle č. 44/2017 (str. 7–8).

Kardinál Ricard M. Carles i Gordó (1926–2013) v pastýřském listu *K beatifikaci Gaudího* napsal: „Gaudího životopis musí začínat jeho smrtí. Když umíral sražen tramvají, nikdo ho nepoznal. V takové anonymitě žil ve svém »laboratoriu« Sagrada Família [bazilika Svaté rodiny v Barceloně]. Víme však, kam se ubíral. Pěšky a v přesný čas šel na svoji odpolední návštěvu do oratoře, kdoví, možná, aby se setkal se svým duchovním vůdcem otcem Masem?“

Antoni Gaudí, narozen 25. června 1852 v Reus, zemřel 10. června 1926 v nemocnici pro chudé. Tři dny před svou smrtí, když šel jako každý večer po práci do kostela svatého Filipa Neriho, ho srazila tramvaj. Poněvadž Gaudí vypadal jako obyčejný žebřák, hodně lidí, ačkoliv viděli krvácejícího starce ležícího na ulici, přešlo lhostejně kolem a nepomohlo mu. Jenom ho odsunuli z kolejí, aby nezdržoval provoz. Nakonec se dva chodci nad raněným stařečkem slitovali a odvezli ho do nemocnice Santa Cruz (Svatého Kříže), kde pomáhali bezdomovcům, žebřákům a chudým. Dokonce ani tam v něm nikdo nerozpoznal nejproslulejšího katalánského architekta. Teprve večer přátelé znepokojeni jeho nepřítomností Gaudího našli a chtěli ho vzít na soukromou kliniku. On však odmítl, protože, jak řekl, jeho „místo je mezi těmi, kteří žebrají o milosrdenství“. Tam také 10. června, v přítomnosti svých nejbližších, Antoni Gaudí zemřel na následky zranění při srážce. Tak jeho smrt líčí Josep Tarragona, člen sdružení připravujícího jeho beatifikaci: „Přátelé obklopují lůžko. César Martinell dělá skicu do svého bloku. Na podušce, u hlavy umírajícího, leží kapesník a kříž. »Usmívá se, tak jako vždy, když býval šťastný. (...) Nedá

se nakreslit tak veliký klid, hladina nadpřirozené touhy, aby mohl spatřit Toho, který je Autorem krásy.« (...) Gaudí pozvedá hlavu a vzdychá: »Bože můj! Bože můj!« Jeho pohled utkví kdesi daleko, v kontemplaci chvály Boha, Počátku a Konce vesmíru. Podílí se už na liturgii, která je věčně celebrována v nebi. (...) Tělo je oblečeno do hábitu Matky Boží Bolestné. (...) Ruce zemřelého drží krucifix a růženec, které s sebou nosil během každodenních cest.“

Dne 12. června se pohřbu Gaudího a pohřebního průvodu účastnily masy lidí. Členové Sdružení Ctitelů svatého Josefa, kněží z nemocnice Santa Cruz, představitelé vedení města Barcelony i Reus, Duchovní Ligy Nejsvětější Panny Marie z Montserratu, biskupství Tarragony, Architektů Katalánska, studentů ze Školy architektury i pracujících na budově Sagrada Família; a také rodina a přátelé zemřelého i obyčejní obyvatelé Barcelony, chtějící uctít svého velikého architekta. Gaudí byl pohřben na místě, kterému zasvětil více než čtyřicet let svého života – v bazilice Sagrada Família. Jeho tělo bylo uloženo v kryptě v kapli Nejsvětější Marie Panny del Carmen, vyhloubené v základech svatyně.

Krása Božího stvoření

Geniální vizionář už během života získal velkou slávu a dosáhl mnoha úspěchů, které mu mohly přinést bohatství a pocty. Někteří ho však špatně chápali a kritizovali. Dnes je všeobecně obdivován a do Barcelony přijíždí mnoho milovníků jeho umění, aby mohli na vlastní oči spatřit veliká architektonická díla. Nemnoho z nich si však skutečně uvědomuje, co bylo doopravdy inspirací tvorby Antonia Gaudího, odkud čerpal své překvapivé nápady. Je těžké to všechno hledat v průvodcích

Architekt Antoni Gaudí i Cornet

a v knížkách... Ale krásu jeho tvorby naplňuje obdivem bez ohledu na národnost nebo vyznávané náboženství.

Benedikt XVI. vyslovil v homilii pronesené během konsekrace baziliky Sagrada Família: „Zajisté je krásu jednou z největších potřeb lidstva, je kořenem vydávajícím větve pokoje a plody naší naděje. Krásu ukazuje také Boha, poněvadž jak On prací nad krásou dává čisté ovoce, vybízí nás ke svobodě a vzdaluje od sobectví.“

Právě ukázání nádhery Boha a Božského stvoření bylo hlavním cílem Gaudího tvorby, a příroda pro něj byla jednou z největších inspirací. Skrze ně chtěl přivádět lidi k Bohu.

Jak zdůrazňoval Benedikt XVI., Antoni Gaudí čerpal inspiraci „z tří knih, které ho živily jako člověka, jako věřícího i jako architekta: byly to kniha přírody, kniha Písma svatého a kniha liturgie. Tímto způsobem spojujeme skutečnost světa s dějinami spásy, jak je to zapsáno v Bibli a zpřítomněno v liturgii.“ Příroda, Písmo svaté a liturgické knihy byly stále přítomné v Gaudího životě. Už od svých útlých let Antoni kvůli slabému zdraví a revmatické horečce, kterou trpěl, s rodiči často pobýval v jejich malém venkovském domku v Ruidoms. Tam pozoroval přírodu, která ho fascinovala, a ona mladistvá fascinace se později zpřítomnila v jeho architektonických projektech.

Gaudí často říkával, že všichni, kdo prohlubují práva přírody, aby na jejich podkladě tvořili nová díla, spolupracují se Stvořitelem. „Velká kniha, vždy otevřená, ze které musíme čerpat sílu a čist ji, je příroda. (...) Úspěch objevení vychází z povšimnutí si toho, co Bůh postavil lidstvu před oči. Pohleďte na ten eukalyptus. Roste. Povšimněte si kmene, který se rozděluje na větve a na haluze zakončené listím. Tvoří geometrické tvary. V celé zahradě jsou stromy, které vztyčují a drží s lehkostí všechny své části. Nepotřebují žádné vnější složky, materiály ani podpěry. To je vzor existující po tisíciletí, který jsme dostali od Boha. A my, lidé, tvoříme všechno opačně,“ říkával svým žákům.

Z takových pozorování vychází odvážná geometrie Gaudího – geometrie komplikovaných křivek: parabolidů hyperbolických, eliptických a dalších. Parabolid epileptický je mezi nimi výjimečný, protože se skládá ze dvou symetrických ploch majících jednu osu. Jejich počet a neukončenost je často interpretována jako symbol Nejsvětější Trojice ve věčnosti: Otce, Syna a Ducha Svatého.

Ale nejdůležitější byl pro katalánského tvůrce osobní kontakt s Bohem. Antoni Gaudí četl Písmo svaté, důkladně prozkoumával liturgické knihy, byl rovněž velkým ctitelem Panny Marie. V jeho kapse se vždycky nacházel růženec, často nejeden, který se architekt modlil během procházek nebo každodenního putování městem. Svůj den Gaudí plánoval tak, aby měl čas na Eucharistii a na adoraci Nejsvětější svátosti. Ty mu dávaly sílu ke každodenní těžké práci, protože, jak říkával: „Život je boj. K bojování je potřeba síly, a síla je ctností, která se udržuje a vzrůstá společně s rozvojem duchovním, to znamená s náboženskou praxí.“

V duchovním zdokonalování Gaudího podporoval rovněž jeho duchovní vůdce a zpovědník. Důležitá pro něho byla svátost smíření, k níž architekt pravidelně přistupoval. Gaudí uplatňoval také různé formy umrtvování nebo skutků milosrdenství: navštěvoval nemocné a dával almužny – vůbec nic si nenechával pro sebe z odměny, kterou dostával za svou práci.

V mládí však Antoni Gaudí nebyl člověkem hluboce věřícím. Navzdory příkladu živé víry, jaký mu dali rodiče a katolic-

ká výchova, Gaudí na počátku své kariéry podlehl slávě vynikajícího architekta a jako většina mladých lidí bezostyšně užíval života, což mu umožňovaly nemalé zisky z prací na velkých barcelonských projektech.

„Abych namaloval Krista, je třeba s Kristem žít“

Když se stal Gaudí v roce 1883 architektem svatyně Sagrada Familia, změnilo to jeho postoj k životu a způsobilo obnovení jeho vztahu s Bohem. Katalánc se na tu roli chtěl dobře připravit až do té míry, že si v době postní po zahájení prací na projektu uložil tak drastický půst, který skončil jeho naprostým vyčerpáním, takže nebyl schopen vstávat z lůžka. Ani to neznamenovalo konec jeho postních praktik. Tak to popisuje Josep Tarragona: „Brzy poté začíná doba svatopostní. Antoni se rozhoduje své umrtvení posunout až do krajnosti. Nakonec hlad nad tělem zvítězil. Ulehá na pohovku a přikrývá se pláštěm jako dekou. Jeho nebeský pohled spočine na krucifixu visícím na stěně. Otec, sestřenice i přítel, doktor Pere Santaló, ho prosí, aby něco snědl. »Antoni,« ozývá se energicky dok-

tor Santaló. »Jsi velmi slabý. Nemůžeš se ani hýbat! Sněž něco.« – »Ne.« – »Ani kvůli přátelství?« ptá se Santaló. »Ani na doporučení lékaře?« – »Dovolte mi prožívat dobu postní v klidu.« – »Musíme se postarat, aby začal jíst. (...) Ale jak ho přesvědčit?« – »Poslouchá jenom otce Torrase,« uvažuje Roseta. (...) Za chvíli se vracejí s otcem Torrasem, který s Gaudím promlouvá mezi čtyřma očima. Důvody moudrého kněze promlouvají k Antonimu. Musí nabrat síl, aby mohl pracovat.“

Jak Gaudí sám později přiznal, prostřednictvím postu se chtěl sjednotit se slovy Fra Angelica: „Abych namaloval Krista, je třeba žít s Kristem.“

„Můj klient nespěchá“

Ačkoliv Antoni Gaudí vytvořil mnoho nádherných prací a významné osobnosti si u něho objednávaly projekty, vlastně až Sagradě Familii Katalánc zasvětil svůj život. Víceméně – stále nedokončená – ta svatyně se stala vizitkou Barcelony. Dnes je bohužel spíše turistickou atrakcí a architektonickou pozoruhodností, ačkoliv cíl její výstavby už od 19. března 1882 byl jasně určen, a naprosto jiný. Hle, co je napsáno na pergameni u příležitosti zadání základního kamene baziliky: „Monumentální svatyně líbezná, k větší cti a chvále Svaté rodiny. Aby otrásla ospalými srdci, zvětšila víru, dodala tepla milosrdenství, přičinila se o to, aby Pán měl lítost nad zemí.“

Úmysl ji vystavět se zrodil ve Sdružení Ctitelů svatého Josefa a tomuto svatému byla zcela svěřena její realizace, a jako svatyně líbezná je bazilika budována výlučně z dobrovolných darů věřících – včetně vstupného. Sdružení striktně tuto zásadu dodržuje a také z tohoto důvodu je obtížné předvídat, kdy bude výstavba ukončena.

Antoni Gaudí od počátku věřil v úspěch svého projektu. Ačkoliv si byl plně vědom, jak velké finanční náklady bude vyžadovat, bezmezně důvěřoval svatému Josefovi a jeho pomoci. Když se ho ptali, kdy dokončí svůj projekt, tvůrce obvykle odpovídal: „Můj klient nespěchá,“ a v krizových momentech, kdy byla kasa prázdná, Gaudí povzbuzoval na duchu své spolupracovníky a opakoval: „Pracujme, pracujme s vírou, a naše práce vydá plody!“

Monumentální svatyně má otrást ospalými srdci, zvětšit víru a přičinit se o to, aby se Pán slítoval nad zemí

Gaudí také osobně po domech sbíral dary na stavbu svatyně. Když se u lidí setkal s odezvou, vyprávěl jim s obrovským vzrušením o Sagradě Familii a vysvětloval: „Toužíme, aby svatyně ve své úplnosti byla jedním velkým symbolem, dílem umění souzřejícím s dobou, ve které žijeme. Zvnějšku bude ukazovat apologetické a katechetické výjevy, s cílem uvést věřící do kontemplace nadpřirozeného světa představeného v jejím nitru.“ Tento předpoklad se mu podařilo plně realizovat. Pokračují v tom také současní architekti baziliky. Proto lze říci, že ta neznámější barcelonská svatyně je velkým katechismem, pokud na ni jen pohlédneme očima Gaudího, který promyslel velmi důkladně každý její detail.

Už v roce 1890 byly hotové nákresy vstupního řešení celého komplexu. Projekt obsahoval nejenom stavbu svatyně – pětilodní s půdorysem kříže –, ale zároveň farní školy a kláštera. Původně Gaudí naplánoval pouze jednu hlavní věž – symbolizující Krista jako hlavu cirkve. Ale v průběhu prací architekt koncepci změnil a rozhodl se vybudovat 18 věží – 12 nacházejících se v portálech a symbolizujících apoštoly a 4 symbolizující evangelisty, dále obklopující hlavní věž zobrazující Krista, a poslední nad apsidou, zasvěcenou Nejsvětější Panně Marii. Mariinu věž měla věncit hvězda a věž Kristovu kříž – osvětlený z věží apoštolských a panující nad městem. Protože nejvýše položený přirozený bod města, pohorí Montjuïc, má přibližně 173 metrů n.m., Gaudí rozhodl, že nejvyšší věž svatyně bude vysoká 170 m, poněvadž nechtěl, aby dílo člověka převýšilo dílo Stvořitele. Vnějšík baziliky měl být „otevřeným evangeliem, zapsaným v kamení“.

Věc nejvznešenější

Význam Sagrady Familie zdůraznil ve své homilii Benedikt XVI.: „(...) posvěcení chrámu Svaté rodiny v době, kdy člověk chce budovat své zítí a odvrací se od Boha, jako by On mu už neměl co říci, je událost velkého významu. Gaudí nám svým dílem ukazuje, že Bůh je pravdivou mírou člověka, že tajemství opravdové originality spočívá, jak to často opakoval, v návratu k počátku, kterým je Bůh. Gaudí, sám se Bohu otevírající, byl schopný v tom městě vytvořit prostor krásy, víry

Zjevení Královny míru pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti! Obracím se k vám jako vaše Matka, Matka spravedlivých, Matka těch, kteří milují a trpí, Matka svatých. Děti moje, i vy můžete být svatí, to záleží na vás. Svátí jsou ti, kteří nesmírně milují nebeského Otce, ti, kteří Ho milují nade vše. Proto, děti moje, snažte se stále být lepší. Když se snažíte být dobří, můžete být svatí, i když tak o sobě nesmýšlíte. Když si myslíte, že jste dobří, nejste pokorní a pýcha vás vzdaluje od svatosti. V tomto nepokojném světě plném hrozeb by vaše ruce, apoštolové mé lásky, měly být vztaženy v modlitbě a milosrdenství. A mně, děti moje, dávejte růženc, růže, které mám tolik ráda. Moje růže jsou vaše modlitby vyslovené srdcem a ne jen recitované rty. Moje růže jsou vaše skutky víry a lásky. Když byl můj Syn malý, říkal mi, že bude mých dětí mnoho a že mi budou přinášet mnoho růží. Nechápala jsem Ho. Nyní vím, že vy jste ty děti, které mi přinášíte růže, když nade všechno milujete mého Syna, když se modlíte srdcem, když pomáháte nejchudším. To jsou moje růže. To je víra, která působí, že se všechno v životě dělá z lásky, že se neví o pýše, že je stále ochota odpouštět, nikdy nesoudit, vždycky se pokoušet chápat svého bratra. Proto, apoštolové mé lásky, modlete se za ty, kteří neumějí milovat, za ty, kteří vás nemají rádi, za ty, kteří vám způsobili zlo, za ty, kteří nepoznali lásku mého Syna. Děti moje, to od vás žádám, protože, zapamatujte si, modlit se znamená milovat a odpouštět. Děkuji vám.“

2. prosince 2017

a naděje, která přivádí na setkání s Tím, jenž je pravda a čistá krása. Architekt takto vyjadřoval své citění: »Svatyně je jedinou hodnou věcí, aby představovala city lidu, poněvadž náboženství je v člověku věci nejvznešenější.« Vypadá to, že se mu tento předpoklad podařilo zrealizovat. Společensví s díly Gaudího totiž proměňuje lidské srdce.

Korejský buddhista Yun Young-Joo, který se obrátil na katolickou víru kvůli nim, napsal: „Architekturu Gaudího charakterizuje umělecká krása. Ta v sobě spojuje složky umění klasicistního i gotického, ale podle mě by bylo třeba větší pozornost věnovat v ní vystupujícím složkám přírody, které ukazují nádheru Božského stvoření. Gaudí, stále hledající pravdu, tvořil díla, ve kterých se vnímá »dech Boha«. Nemohu zapomenout na svoji návštěvu v kostele Svaté rodiny v Barceloně, kterou jsem zažil v rámci přípravy Gaudího výstavy v Koreji. Zanechala v mém srdci nesmazatelnou stopu. Díky Gaudího

umění a s Boží pomocí jsem uvěřil a obrátil se na katolickou víru, ačkoliv jsem byl do té doby buddhista. Gaudí evangelizuje svět prostřednictvím svého umění a zůstává zároveň velkým architektem.“

Boží architekt

Antoni Gaudí svým pokorným a skromným životem připomíná hodnoty, které jsou v životě nejdůležitější. Jak říkal: „Život je láska a láska je posvěcení. Jenom opravdové posvěcení přináší ovoce a skutečnou příčinou duchovního a materiálního rozvoje řeholí i rodin je posvěcení všech členů pro dobro společenství.“ Katalánský tvůrce nám dává rovněž příklad, jak nesmírně důležité je v životě každého z nás žít vírou: každodenní modlitba, podle možnosti každodenní Eucharistie, adorace Nejsvětější svátosti, a také pravidelná zpověď. To vlastně dává sílu nastavovat čelo každodennosti.

Beatifikační proces Antoniaho Gaudího byl zahájen 13. května 1994 a po devíti letech byla ukončena jeho diecézní etapa. Umělec totiž zemřel v pověsti svatosti. Matka Rosa, generální představená Kongregace karmelitek od sv. Josefa, kterou Gaudí poprosil o pomoc při péči o nemocného otce a sestřenic, když ještě bydlel ve svém domě v parku Güell, napsala: „To je opravdový muž Boží a za čas ho církev kanonizuje, neboť svatý už je.“

Z Miłujcie się! 3/2017 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Bazilika Sagrada Familia v Barceloně

Suma o darech svatého Josefa (93)

ČTVRTÁ ČÁST

Kapitola VII: Jak se má slavit svátek svatého Josefa

Ohledně toho, jak se má slavit svátek svatého Josefa, řekneme trojí: nejprve ukážeme, že jeho jméno má být umístěno do počtu vyznavačů; za druhé, že jeho oficium má být slavnostně zpíváno; a za třetí, v jakém pořadí má být jmenován v litaních. Kdokoliv je uctíván v říši bojující církve, je buď apoštol – rozmnožit počet apoštolů náleží však jedině Bohu –, nebo mučedník či vyznavač. Vyznavači se nazývají ti, kdo zachováním Božích přikázání ohlašovali smrtelníkům jméno Spasitele. Z nich se někteří věnovali bohopoctě, jiní kázání a přednášení, mnozí psaní knih a další skutkům milosrdenství, a tak nám zanechali příklad, jak máme dobře žít. Po zásluze je třeba mezi ně v církvi zapsat Josefa, neboť uprostřed nich září nejvýš vynikající korunou. Vždyť více než jiní miloval svého Stvořitele, ctil zbožnou úctou Spasitele a konal skutky milosrdenství ne lidem, nýbrž samotnému pravému Bohu, oděnému do lidského těla,⁽¹⁾ a jeho nejsvětější Matce. Jelikož byl podle svědectví evangelia první, kdo obdržel označení spravedlivý,⁽²⁾ věříme, že Krista jako dítě ctil s takovým žarem myslí, že to lidští smrtelníci nejsou schopni vyložit. A protože Josef nepodstoupil pro Krista násilnou smrt, má být po zásluze umístěn mezi vyznavači.

A mezi nimi má být považován za prvního, jako je Jan Křtitel hlásán jako první mučedník od doby Spasitelovy.⁽³⁾

Z uvedeného důvodu, že se mu mezi vyznavači svými zásluhami nikdo nevyrovná, má být jeho oficium slaveno slavnostně. Jestliže svatá Matka církev přikazuje uctívat zvláštním způsobem apoštoly, evangelisty a čtyři učitele církve, totiž Ambrože, Augustina, Jeronýma a Řehoře,⁽⁴⁾ neboť jako hlasatelé Kristovy nauky jsou světly světa, proč nectít se stejnou slavnostností Josefa, který pro celý svět živil samotné Slovo Boží?⁽⁵⁾ Kristus nazývá své apoštoly přáteli:⁽⁶⁾ a Josefa On, pravý Bůh a pravý člověk, nazýval otcem. Uctíváme ochránce svých měst slavnostním svátkem: proč nevzdávat tutéž úctu ochránci⁽⁷⁾ naší Královny, Panny Marie? Oslavujme tedy blaženého Josefa nejvýš slavnostním oficiem, jako ho zde na zemi více než jiné lidi ctili Kristus a svatá Panna. K tomu přidej, že máš prokazovat Josefovi tuto slavnostní úctu, protože jeho zásluhy nejsou doposud plně známy. Jaký potlesk, jaká radost, jaká úcta a chvála zaznívá, jak věříme, v nebeském Jeruzalémě vždy, když je jmenován Josef, kterého samotný Bůh ráčil nazývat svým příbuzným a jehož Královna andělů i nyní neváhá označovat za svého nejmilovanějšího snoubence!

Z týchž důvodů nemá být žádným způsobem vynecháváno jeho jméno v litaních. Josef má být naopak jmenován jako první v pořadí vyznavačů. Nejeví se

totiž jako spravedlivé, aby obdržel nižší místo ten, kterému Spasitel dovolil mít místo nad sebou. A ani nemá být jeho jméno podřízeno jménu někoho jiného, když se mu podřizoval samotný Kristus. A tak kvůli Kristu a jeho nejsvětější panské Matce má být Josefovi projeována veškerá nejvyšší vynikající a důstojná úcta.

(Pokračování)

Z latinského originálu
„Summa de donis Sancti Ioseph“
(Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ V latinském originále se píše o samotném pravém Bohu, obklopeném (*circumdatum*) lidským tělem, což jsme přeložili volněji jako „Boha, oděného lidským tělem“. Obojí výraz – jak „obklopený“, tak „oděný“ – je v tomto případě užité ne ve vlastním slova smyslu (to bychom upadli do bludu), nýbrž v přeneseném slova smyslu. Lidské tělo není u Pána Ježíše Krista jen nahodile spojeno s druhou osobou Nejsvětější Trojice, nýbrž je touto osobou přijato za vlastní jako součást (či představitel) celé lidské přirozenosti. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Srov. Mt 1,19. [pozn. překl.]

⁽³⁾ I. Isolani zde uvádí, že sv. Josef je první Kristův vyznavač, a to co do času i významu, jak je prvním Kristovým mučedníkem – opět co do času i významu – sv. Jan Křtitel. Tím se vyhýbá určení toho, který z obou světců je více svatý. Tato otázka byla později diskutována a stále více se prosazovalo řešení, že tím nejsvětějším po Kristu a Panně Marii je sv. Josef: řešení, k němuž ostatně inklinuje i náš autor. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ Tito čtyři latinští církevní Otcové – sv. Ambrož, sv. Augustin, sv. Jeroným a sv. Řehoř Veliký – jsou pro svůj význam nazýváni velkými západními Otci a těší se zvláštní úctě. V našich kostelech se tak často setkáváme s jejich vyobrazeními. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Tedy Ježíše Krista, vtěleného Syna Božího čili vtělené Slovo Boží (srov. Jan 1,1). Je také třeba mít na paměti, že v době I. Isolaniho nebyl svátek sv. Josefa liturgicky oslavován tak slavnostně, jak je tomu dnes, respektive od 19. století. [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ Srov. Lk 12,4; Jan 15,14–15.

⁽⁷⁾ V latinském originále je v obojím případě užité výraz *patronus*. [pozn. překl.]

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. A toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho tázali: „Kdo jsi?“

Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“

„Jsi ten prorok?“ Odpověděl: „Ne.“

Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?“

Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: »Vyrovnajte cestu Pánu«, jak řekl prorok Izaiáš.“

Někteří z poslů byli farizeové. Ti se ho zeptali: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten prorok?“ Jan jim řekl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánku.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

Pondělí 18. 12. 2017

6:05 Klapka s... (88. díl): Arnoštem Lukešem **7:10** Život v modlitbě **7:40** Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách (19. díl): Klřak – Lučanská Malá Fatra **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 (25. díl): Život pro druhé **9:45** Outdoor Films s Jackem Brightem a Zdeňkem Tlamichou (65. díl): Zimní plavci přes Beringův průliv **11:15** O pasáčku Asafovi (7. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **13:20** Výlet do vánoční Vídne **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (3. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:55** Svatá země – Na druhé straně zdi **15:30** Noční univerzita: PhDr. Naděžda Špatenková, Ph.D. – Doprovození umírajících a pozůstalých **16:05** V souvislostech (208. díl) **16:25** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **16:55** S Bohem podél Rio Maraňon **17:20** Zámek Židlochovice – zahrada času **17:50** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křiřáček **18:05** Vira do kapsy [P] **18:25** Sedmihlášky (132. díl): Šohajičku, či si **18:30** O pasáčku Asafovi (8. díl) **18:40** Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (6. díl): Ohlédnutí za festivalem a zakončení. **19:00** Vatican magazine (937. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Vezmi a čti: Prosinec 2017 [P] **20:00** Dům ze skla? (17. díl) [L] **21:05** Music4mation [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Bohdan Stepień – Zázraky Boží milosti **23:05** Terra Santa news: 13. 12. 2017 **23:30** Vatican magazine (937. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Kulatý stůl (234. díl): Židovské kořeny křesťanství **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 19. 12. 2017

6:05 Pod lampou **8:10** Exit 316 (25. díl): Život pro druhé **8:35** V souvislostech (208. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Muzikanti, hrajte **9:50** Vatican magazine (937. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:25** Noční univerzita: Bohdan Stepień – Zázraky Boží milosti **11:20** O pasáčku Asafovi (8. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková **13:10** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **13:40** V pohorách po horách (19. díl): Klřak – Lučanská Malá Fatra **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl (234. díl): Židovské kořeny křesťanství **16:10** Léta letí k anđelům (78. díl): Emil Paleček **16:30** Život na zámku Břežany **17:00** Historie sklářství v Karolince **17:25** Skryté poklady: Milan **18:00** Cirkus Noeland (27. díl): Roberto, Kekulín a vánoční přání **18:30** O pasáčku Asafovi (9. díl) **18:40** Sedmihlášky (132. díl): Šohajičku, či si **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **19:15** Charita Veselí nad Moravou **19:30** Zpravodajské Noeviny (917. díl): 19. 12. 2017 [P] **20:00** Missio magazín: Prosinec 2017 [P] **21:05** Manželská setkání **21:15** Řeckokatolický magazín (135. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Ich bin: Já jsem **23:15** Terra Santa news: 13. 12. 2017 **23:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (135. díl): Za Jindřichem Hovorkou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 20. 12. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (917. díl): 19. 12. 2017 **6:25** Noční univerzita: PhDr. Naděžda Špatenková, Ph.D. – Doprovození umírajících a pozůstalých **7:00** Vatican magazine (937. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **7:30** Don Bosco v Angole **7:50** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň objevů 2016, 3. díl **8:30** Duchovní malby (5. díl): Ježíšovo veřejné působení **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křiřáček **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:50** Zpravodajské Noeviny (917. díl): 19. 12. 2017 **11:15** O pasáčku Asafovi (9. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Dům ze skla? (17. díl) **14:00** Živě s Noe

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

[L] **14:35** Primáské žezlo: MHF Musica Pura **16:00** Vezmi a čti: Prosinec 2017 **16:20** Outdoor Films s Pavlem Ševčíkem (59. díl): V Antarktidě jako lékař **18:00** Exit 316 (25. díl): Život pro druhé **18:20** Sedmihlášky (132. díl): Šohajičku, či si **18:25** O pasáčku Asafovi (10. díl) **18:35** Papež František a jeho umění vést **19:30** Terra Santa news: 20. 12. 2017 [P] **20:00** Večer chval (66. díl) [L] **21:15** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Kamil Obr – Očistím vás... [P] **22:50** Music4mation **23:10** Generální audience Svatého otce **23:45** Vira do kapsy **0:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (3. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:25** Skryté poklady: Roman **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 21. 12. 2017

6:05 Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (6. díl): Ohlédnutí za festivalem a zakončení. **6:30** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **6:45** U VÁS aneb Festivalové kukátko (20. díl): Ve Strážnici na vojnu verbují **7:50** Na pomezí ticha a tmy **8:35** Terra Santa news: 20. 12. 2017 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Kulatý stůl (234. díl): Židovské kořeny křesťanství **10:55** Soňa **11:10** Sedmihlášky (132. díl): Šohajičku, či si **11:15** O pasáčku Asafovi (10. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Papež František a jeho umění vést **13:10** V pohorách po horách (19. díl): Klřak – Lučanská Malá Fatra **13:20** Generální audience Svatého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Muzikanti, hrajte **15:10** Řeckokatolický magazín (135. díl) **15:25** Angola: katecheta Paulino **16:00** Zpravodajské Noeviny (917. díl): 19. 12. 2017 **16:20** Staňte se solí **17:00** S NOACHem po Izraeli **17:30** Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **18:30** O pasáčku Asafovi (11. díl) **18:40** Sedmihlášky (132. díl): Šohajičku, či si **18:45** Vzdělanost – Otec Miroslav **19:00** Večeře u Slováků: 4. neděle adventní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (918. díl): 21. 12. 2017 [P] **20:00** Cvrlikáni (56. díl): A. M. Úlet [L] **21:10** Velké ticho v Poličanech **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (918. díl): 21. 12. 2017 **0:30** Vezmi a čti: Prosinec 2017 **0:45** Vatican magazine (937. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 22. 12. 2017

6:05 Zpravodajské Noeviny (918. díl): 21. 12. 2017 **6:30** Vezmi a čti: Prosinec 2017 **6:45** Mezi pražci (63. díl): Prosinec 2017 **7:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (3. díl): Autor a průvodce Marek Orko Vácha **8:00** Noční univerzita: P. Kamil Obr – Očistím vás... **8:40** Vira do kapsy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křiřáček **9:30** Dům ze skla? (17. díl) **10:35** Výlet do vánoční Vídne **11:10** Sedmihlášky (132. díl): Šohajičku, či si **11:15** O pasáčku Asafovi (11. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Duchovní malby (6. díl): Ježíšovo utrpení **13:15** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **13:30** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Missio magazín: Prosinec 2017

15:40 Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (6. díl): Ohlédnutí za festivalem a zakončení. **16:05** Zpravodajské Noeviny (918. díl): 21. 12. 2017 **16:25** Obnovitelné zdroje energie na Slovensku **17:00** Stopy ve sněhu **18:00** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **18:30** O pasáčku Asafovi (12. díl) **18:40** Sedmihlášky (132. díl): Šohajičku, či si **18:50** Staňte se solí **19:30** Přehrada Kružberk 1957–2017: videodokument o rekonstrukci vodního díla **20:00** Noemova pošta: Prosinec 2018 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Přesel jsem hranici **23:05** Večeře u Slováků: 4. neděle adventní **23:30** Dobry muž ze Saratova **0:05** V pohorách po horách (19. díl): Klřak – Lučanská Malá Fatra **0:15** Pro vita mundi (140. díl): Kostelník František Polster ze Strážnice (1928–2010) **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 23. 12. 2017

6:05 BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **6:20** Hrdinové víry (10. díl): Křesťanský politik Jaroslav Cuhra **7:25** Česká věda **7:45** V pohorách po horách (17. díl): Malý Kriváň – Malá Fatra očima Jiřího Kráčalíka **8:00** Exit 316 (25. díl): Život pro druhé **8:20** Sedmihlášky (1. díl): Vánoce, Vánoce, skoro-li budete **8:30** Cirkus Noeland (27. díl): Roberto, Kekulín a vánoční přání **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **9:35** Obdarovávání – Otec Radek **9:50** Cvrlikáni (56. díl): A. M. Úlet **11:00** Music4mation **11:20** Zpravodajské Noeviny (918. díl): 21. 12. 2017 **11:45** Vira do kapsy **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:15** Post Scriptum [P] **12:30** Pod lampou **14:35** Vatican magazine (937. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:10** Večeře u Slováků: 4. neděle adventní **15:40** S dětmi na Chodsku: Chodské slavnosti 2016 [P] **16:55** Missio magazín: Prosinec 2017 **18:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (4. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:30** O pasáčku Asafovi (13. díl) **18:40** Sedmihlášky (1. díl): Vánoce, Vánoce, skoro-li budete **18:50** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Matka mého Pána (Lk 1,39-45) **19:30** V souvislostech (209. díl) [P] **20:00** Outdoor Films se Zorou Smetanovou (66. díl): Hory Gruzie a Kyrgyzstánu [P] **21:30** Vezmi a čti: Prosinec 2017 **21:45** Noční univerzita: CSA Třeš **2014**: přednáška Pavla Fischera – Rodina **22:30** Adventus Domini **23:35** Terra Santa news: 20. 12. 2017 **0:05** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **0:30** Noční univerzita: PhDr. Naděžda Špatenková, Ph.D. – Doprovození umírajících a pozůstalých **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 24. 12. 2017

6:05 Magazín festivalu outdoorových filmů 2017 (6. díl): Ohlédnutí za festivalem a zakončení. **6:30** Adopce srdce **7:10** Exit 316 (27. díl): Důvěra [P] **7:35** Tajemství divokého lesa **8:50** Večeře u Slováků: 4. neděle adventní **9:20** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Matka mého Pána (Lk 1,39-45) **10:00** Mše svatá z konkatedrály Nanebevzetí Panny Marie v Opavě [L] **11:20** ARTBITR – Kulturní magazín (48. díl): S filmem Křiřáček **11:35** V souvislostech (209. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V ten vánoční čas aneb Permoník a betlémy na ost-ravském hradě **13:10** Outdoor Films se Zorou Smetanovou (66. díl): Hory Gruzie a Kyrgyzstánu **14:45** Muzikanti, hrajte **15:15** Jak se staví betlém? **15:50** Noemova Archa **16:45** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) [P] **17:15** Sedmihlášky (2. díl): Štědrý večer nastal **17:20** O pasáčku Asafovi (14. díl) **17:35** Frantiřkovo jesličky: Schola brněnské mládeže **18:55** Poklady pod sněhem **20:45** P. Vojtěch Kodet – Adventní obnova: Jak prožít Vánoce **21:30** Vigilie ze slavnosti Narození Páně z baziliky sv. Petra v Římě [L] **23:15** Vánoční koncert ČFS Brno: Besední dům Brno **0:30** V souvislostech (209. díl) **0:55** Má vlast: Vánoční koncert z kostela sv. Šimona a Judy v Praze **2:20** Mohelnický betlém **2:35** Vánoční koncert skupiny Poutníci **3:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 18. 12. o 16:45 hod.: Vatikánsky magazín

Spravodajský súhrn z Vatikánu.

Utorok 19. 12. o 16:00 hod.: Večerná univerzita

Súcitný Jakub – Jakubov veľmi súcitný a ľútostivý Pán (Milosrdenstvo v Novom zákone. Listovanie Bibliou III). Záznamy prednášok v Nových Zámkoch.

Streda 20. 12. o 19:05 hod.:
Svätá rodina hľadá príbytok (6)

Predvianočný deviatnik spoločenstva z Bratislavy Rače.

Štvrtok 21. 12. o 21:10 hod.:
Hudobné pódium (Gregorián 2)

Záznam hudobných podujatí.

Piatok 22. 12. o 17:30 hod.: Rumunsko – Na lane medzi nebom a zemou (dokument)

Mnohí majú voči Rumunsku predsudky a vlny im vstávajú dupkom pri pomyslení naň. Presvedčte sa na vlastné oči, aké krásy vám táto krajina ponúka. Uvidíte, že kňaz Florentin vám ukáže pravú očistu pre dušu.

Sobota 23. 12. o 20:30 hod.:
Jozef z Nazaretu / Blízko pri Ježišovi (film)

Príbeh Jozefa, ktorý vychoval Božieho Syna.

Nedeľa 24. 12. o 16:05 hod.:
Vianočná Doma je doma

Svätocnné rozprávanie členov a rodín skupiny Tiramisu, popretkávané vianočnými piesňami, ktoré pre TV LUX natočili 23. decembra v roku 2009. Moderuje Martina Ostatníková.

Nedeľa 24. 12. o 19:45 hod.: Karol (animovaný film)

Animovaný príbeh o Karolovi Wojtylovi, ktorý poukazuje na dobrý vzťah s mladými ľuďmi, ktorý pramenil z výletov do poľských hôr s niekoľkými študentmi a zaznamenáva rôzne „Svetové dni mládeže“ – udalosti, na ktorej sa zúčastňujú milióny mladých.

Nedeľa 24. 12. o 21:30 hod.:
Svätá omša v noci Narodenia Pána

Priamy prenos svätej omše z Vatikánu, celebruje Svätý otec František. Komentuje a tlmočí p. Marek Vaňuš SVD.

V Praze se na svátek Svatých Mláďátek ve čtvrtek 28. prosince 2017 opět uskuteční SMÍRNÁ POUŤ ZA POTRACENÉ DĚTI, JEJICH RODIČE A LÉKAŘE
Program: 11.00 requiem za nenarodené deti u Pražského Jezulátka, celebruje biskup Karel Herbst • 12.00 peší pouť přes Petřín • 12.45 občerstvení v refektáři bratří kapucínů • 14.00 modlitba v Loretě • 15.00 modlitba u hrobu sv. Norberta na Strahově • 16.15 modlitba za národ ve Svatováclavské kapli. (V České republice bylo v roce 2016 usmrceno před narozením 20 406 dětí.)

Kontakt: P. MUDr. Jiří Korda, tel. 725 797 561. **Internetové stránky:** www.modlitbyzanejmensi.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
16. – 23. PROSINCE 2017

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 17. 12.		PO 18. 12.		ÚT 19. 12.		ST 20. 12.		ČT 21. 12.		PÁ 22. 12.		SO 23. 12.	
Antifona	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131	122	131
Antifony	93	98	124	134	125	134	125	134	125	135	125	135	126	135
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	94	99	128	140	133	144	136	148	139	152	143	155	146	159
Antifona k Zach. kantiku	126	136	130	140	133	144	136	148	140	152	143	156	146	159
Prosby	126	136	130	140	133	144	136	148	140	152	143	156	147	159
Závěrečná modlitba	95	100	130	141	134	145	137	149	140	153	143	156	147	160
Modlitba během dne:														
Hymnus	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133	123	133
Antifony	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133	124	133
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	95	100	130	141	134	145	137	149	141	153	144	157	147	160
Závěrečná modlitba	95	100	130	141	134	145	137	149	140	153	143	156	147	160
Nešpory:														
	SO 16. 12.													
Hymnus	41	39	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130	121	130
Antifony	92	97	96	101	124	134	125	134	125	135	125	135	114	123
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	92	97	96	102	131	142	135	146	138	150	142	154	145	158
Ant. ke kant. P. M.	93	98	128	139	132	143	135	147	139	151	142	154	145	158
Prosby	93	98	129	139	132	143	135	147	139	151	142	155	145	158
Záv. modlitba	95	100	95	100	130	141	134	145	137	149	140	153	143	156
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 17. 12. – 3. nedeľa adventní

 1. čt.: Iz 61,1–2a.10–11
 Lk 1,46–48a.48b–50.53–54
 Odp.: Iz 61,10b (*Můj duch jásá v mém Bohu!*)
 2. čt.: 1 Sol 5,16–24
 Ev.: Jan 1,6–8.19–28

Pondělí 18. 12. – ferie

 1. čt.: Jer 23,5–8
 Ž 72(71),1–2.12–13.18–19
 Odp.: srov. 7 (*V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje navěky.*)
 Ev.: Mt 1,18–24

Úterý 19. 12. – ferie

 1. čt.: Sd 13,2–7.24–25a
 Ž 71(70),3–4a.5–6ab.16–17
 Odp.: srov. 8 (*Nechť ústa má oplývají chválou, abych zpíval o tvé slávě.*)
 Ev.: Lk 1,5–25

Streda 20. 12. – ferie

 1. čt.: Iz 7,10–14
 Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
 Odp.: srov. 7c.10b (*Ať vejde Hospodin, on je král slávy!*)
 Ev.: Lk 1,26–38

Čtvrtok 21. 12. – připomínka sv. Petra Kanisia

 1. čt.: Pis 2,8–14
 nebo Sof 3,14–18a
 Ž 33(32),2–3.11–12.20–21
 Odp.: 1a.3a (*Radujte se, spravedliví, z Hospodina, zpívejte mu píseň novou.*)
 Ev.: Lk 1,39–45

Pátek 22. 12. – ferie (v českobudějovické diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

 1. čt.: 1 Sam 1,24–28
 1 Sam 2,1.4–5.6–7.8abcd
 Odp.: srov. 1a (*Srdce mé jásá v Bohu, mém spasiteli.*)
 Ev.: Lk 1,46–56

Sobota 23. 12. – připomínka sv. Jana Kentského

 1. čt.: Mal 3,1–4.23–24
 Ž 25(24),4–5ab.8–9.10+14
 Odp.: Lk 21,28 (*Vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupění.*)
 Ev.: Lk 1,57–66

SVĚDECTVÍ

ŘEKA KRISTOVY MILOSTI
Honza Pošťák Pospíšil

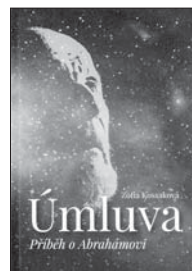
Osobním svědectví o velké Boží moci. Autor (nar. 1959) celý život sportoval a těšilo ho pracovat na vynikající fyzice až do vysokého věku. Jenže přišla nemoc, prudké zhoršení zdraví a přímý útok smrti. Honza Pošťák Pospíšil z Kutné Hory se během svého nemocničního pobytu, při kterém navštívil „druhý břeh“, setkal s uzdravující mocí Kristových ran...

Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Brož., A6, křídový papír, 28 stran, 35 Kč

ÚMLUVA • PŘÍBĚH O ABRAHÁMOVI

Zofia Kossaková • Z polštiny přeložila Anetta Balajková

Historický román s biblickou tematikou, který zachycuje Abraháma jako hlavní postavu. Abrahám je zde popsán jako člověk z masa a kostí se všemi pochybnostmi a starostmi. Román z pera polské katolické prozaičky a publicistky byl napsán pod dojmem válečných zážitků z vězení a koncentračního tábora a měl by být pomocí pro ty, kdo jsou pronásledováni.

Paulínky
Váz., 140x205 mm, 464 stran, 365 Kč

BIBLE V NAŠEM ŽIVOTĚ

ČÍTANKA VNITŘNÍ MODLITBY • JAK MEDITOVAT PÍSMO PODLE SV. TEREZIE Z ÁVILY

Pavel Vojtěch Kohut • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Autor knihy *Slabikář vnitřní modlitby* vychází novou knihou vstříc čtenáři, který se na základě *Slabikáře* vrhá do vnitřní modlitby, začíná meditovat – a také narážet: Jak to mám dělat? Mám prostě „studovat Biblii“? Čist si exegetické komentáře? Učit se texty zpaměti nebo si opakovat jednotlivé verše jako křesťanskou mantru? Nebo ještě něco jiného? Ale co a jak? Čítanka čtenáři ukáže texty sv. Terezie (a dalších karmelitánských autorů), které se k jeho situaci vztahují, a autorův komentář a jeho vlastní reflexe ho dále povedou na cestě vnitřní modlitby.

Portál, s. r. o.
Brož., 145x205 mm, 134 stran, 215 Kč

K VÁNOCŮM

JAK SI PÁN BŮH POSTAVIL BETLÉM

Enrique Monasterio • Ilustrovala Andrea Tachezy
Ze španělštiny přeložila Blanka Čaplová • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Poetické dílko E. Monasteria vychází česky poprvé, zatímco ve Španělsku se dočkalo od roku 1995 již patnácti vydání. Žánrem připomíná Exupéryho *Malého prince*: tváří se jako kniha pro děti, ale osloví spíše dospělé čtenáře, vnímavé pro duchovní hodnoty v hávu krásné literatury.

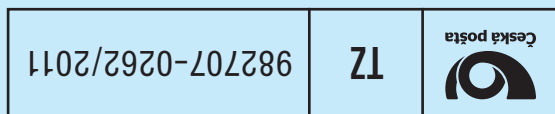

Karmelitánské nakladatelství
Váz., přebal, 175x175 mm,
112 stran, 289 Kč

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM SVĚTLA NA ROK 2018 jsme uveřejnili na této stránce ve Světle č. 42.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o. Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431; www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.